

גיבור מעלות הורשע בשוד

מסס. הוא סיים את לימודיו התיכוניים בהצטיינות. אמו היא דמות חינוכית מוכרת. גננת מזה 22 שנה. אביו ישראל הוא מ" וותיקי העובדים של סולל-בונה.

עודד פגש את המילחמה מיד אחרי ש" סיים את קורס הטירונות שלו. הוא שרת ביחידה מובחרת של צנחנים, נפגע במל"ח חממה מהדף התפוצצות ושמידתו נפגעה. כתוצאה מכך ירד הפרופיל הרפואי שלו וגם המוראל האישי. הוא סרב להיפטר מיחידתו. לבסוף העבירו אותו לתפקיד פקדוטי בבית-ספר טכני צבאי. לא רחוק ממקום מגוריו.

למרות זאת לא נפרד עודד מנעלי וממדי הצנחנים שלו. הוא רצה להגיע למרות פציעתו לקורס-קצינים. חרה לו כשהתברר שלא יוכל לעמוד בכך. כאשר השתלטו מחבלים על בית-הספר בעיירה מעלות, הוא הגיע למקום כנהגו של אחד הקצינים הבכיר רים, שנקראו לתכנן את פעולת הפריצה לבניין בית-הספר. בו הוחזקו חתלמידים כבני-ערובה. למרות שלא היה זה מתפקידו, התנדב עודד להשתתף בפעולות החילוץ. מיד אחרי ההסתערות על הבניין, בדרך החוצה תפסה אותו המצלמה כשהוא נושא ילדה פצועה על ידיו.

הרבה זיהו אותו על פי אותה המונה

בני מסס בצה"ל
גיבור בפעם השנייה

הגיבורים עייפים

לו שיעזור או יתווך. כשפרצו תיגרות עם החבורה הערבית היו אומרים לו: "בוא תראה לערבים האלה מי אתה! אתה הרי הגיבור שלנו!"

גם באותו ערב הועיקו את בני מסס לתיגרה שלא היה מעורב בה. "חבל שלא הלכתי למיטרה אתו ערב מוקדם יותר", מצטער אביו. "אילו הייתי שם זה לא היה קורה. אם הייתי במיטרה הייתי רץ לקפה ומחסל את הריב בין שתי החבורות". מסתבר שאחרי הופעתו של בני מסס יצא עיסא לנצרת. חזר משם עם קבוצה של ירדנים. לטענת המיטרה, כאשר נודע על כך לבני מסס. הוא נטל את רובה ה"קלשניקוב שהיה ברשותו, יצא לחפש את קבוצת הערבים בעיר. הוא מצא את עיסא ליד קפה ארוב, וירה בו שם.

בני, הבכור בששת הבנים של מיטרה מסס. כלוא עתה בנצרת. הוא שרוי שם בדיכאון עמוק, למרות שכל חבריו עולים אליו לרגל. מספר אביו: "בני נשאר בחור ביישן. הפירסומת מעצבנת אותו. גם את הצל"ש שהעניקו לו לא נטע לקבל בירור שלים. הוא אמר שזה מגיע לא לו אלא לאלה שנפלו. וכינו גם מסיבה לכבודו ב"בית-החיל" בטבריה והוא לא הלך. הוא הרגיש כי לא מגיע לו כשהחברים הקרובים שלו אינם".

בטבריה לא שינו את הדיעה על בני מסס. עבור הנוער המקומי הוא נשאר אותו גיבור כמו שהיה בתום המילחמה. אולי אפילו גיבור יותר.

מיתוס

של גיבור

יוד גורטלר בן ה-21 מקריית-מוצי קין, הוא בעל רקע אחר מזה ל בני

לילה. את כל הכסף היה מכובז על חברים.

לא רוצה

צל"ש!

מה מחבריו של בני מסס בטבריה צרכו סמים. על רקע זה חיו לחם סיסכוכים ומריבות עם קבוצה של ערבים שהשתלטה על חייהלילה והעולם התח"חון של טבריה.

אחד מאלה היה מוחמד עיסא סלה. ביריון ערבי מנצרת. הוא היה דמות ידועה בעולם התחתון ואפילו אנשי המיטרה לא שישו להתנגש עמו. הוא היה מופיע בטבריה במכונית אמריקאית אדומה ומב"ר יוקה. לבוש לבוש מטורזן. פחדו להתעסק איתו. מפני שחבריו הערבים סיפרו עליו שבמו ידיו דחף את אביו מגג ביתו והרגו. מוחמד עיסא סלה זכמה מחבריו רכשו בטבריה את קפה ורד. אותו הפכו למרכז העסקים שלהם. מדי ערב היו מגיעים ל"מקום ערבים מהשטחים. בעיקר משכ"ו ג'נין. אך אפילו מעזה. מוחמד עיסא היה מספק להם בחורות יהודיות לבילויים. לא טבריות, שכן אף בחורה בטבריה לא הייתה מעזה לעבוד שם, מחד בני המקום בין חברותו של מוחמד עיסא לחבורתו של בני מסס היו פורצות מריבות ותיגרות. מוחמד עיסא היה נוהג להתגרות בצעירים הטבריינים ולהקניטם: "אני אעשה עוד את כל האחיות שלהם לזונות שיעבדו אצ" ליו" אבל פחדו להתעסק איתו. רק בני מסס, שהיה בעל כושר גופני וכוח בלתי רגיל, היה יכול להתמודד עמו. כי בני היה בעל הילה של גיבור. כש" היה מופיע בבית-קפה בטבריה היו מוחאים לו כפיים. בכל מיקרה של ריב היו קוראים

גיבור החרמון חשוד ברצח

ניהם היו גיבורים.

בני מסס הפך כזה בשלהי מילחמת נוס" הכיפורים. הוא רואיון על מסך ה"טלוויזיה. זמן קצר אחרי שמוצב החרמון נכבש מחדש מידו הסורים בידו חיילי הטיבת גולני. בני, אחד הבודדים שהגיע אל המוצב שלם בגופו, ישב או למרגלות החרמון וסרב לשאת עיניו כלפי מעלה. "הייתי מת שם ולא יורד משם". הסביר בראיון הטלוויזיוני. "זה מה שאמרו לנו: שאנחנו לא יורדים משם עד שלא רואים שם את הדגל של גולני. אמרו לנו שדי חרמון זה העיניים של המדינה". מאז נשא את התואר "העיניים של המדינה".

את דמותו של עודד גורטלר פירסמו ה"עיתונים בארץ וברחבי העולם. ביום של"מחרת הטבה בבית-הספר במעלות. הוא נראה בתמונה כשהוא נושא על ידיו ילדה פצועה ושותתת-דם על רקע בניין בית-הספר. הילדה נפטרה אחר-כך. אבל את עוזי, זכרו כאחד המצילים.

השבוע היו שניהם סגורים מאחרי מגר עול וברית. בני מסס הטברייני, גיבור החרמון. המ"חין לתהילת מיטפוטו כנאשש ברצח. עודד גורטלר נשלח לשבע שנות מאסר (מהם ארבע שנים בפועל) אחרי שהורשע על השתתפות בשוד מזויין של חשויים. האם היה זה רק מקרה? או שמא היו שניהם קורבנות מאוחרים של המילחמה?

הכל בשביל

החברים

ל המדינה זכרה את פניו וטין דיבורו של בני מסס. כאשר דיבר על "העיניים של המדינה". אבל בני מסס היה בחור צנוע ונחבא אל הכלים. הוא בלח מעתונאים שבאו לחפש אותו ולראיין ב"עקבות אותו שידור טלוויזיה. אלא שאי אפשר היה לברוח מזה.

הוא המשיך לשרת בצבא עוד עשרה חודשים אחרי המילחמה. מספר אביו אברהם, שוטר מזה 26 שנה בתחנת-המיטרה טרה המקומית של טבריה. "החברים שלו בגדו היו נושאים אותו על כפיים. הוא היה הקמיע שלהם. הכבוד שלהם". כשהשתחרר חזר בני מסס אל הכינרת. שעל חופיה גל, בן למישפחה ותיקה, שכמה מבניה הם מוחתיקי הדייגים של טבריה. רצה גם בני מנעוריו להיות דייג. הוא עזר לדודיו בדייג. התמחה בדייג תת"מי והפך לאחד הצוללנים המעולים ביותר של טבריה.

בתעודה השיחרור שלו מצה"ל. רשומות שתי ההערכות. בסעיף ההערכה רשום: "הוכיח את עצמו מעל ומעבר למצופה ב"מילחמת יום-הכיפורים". אבל בסעיף ההתנהגות רשום שם: "מניח את הדעת". "הים היה כל החיים שלו". מספרים עליו ילדיו. "הוא אהב שני דברים: את הים ואת החברים. בשביל החברים הוא היה מוכן לתת הכל. את הנשמה ונג א כל מהצבא. אפילו אם זאת חופשה שהיה לכמה שעות, הוא היה מביא את החברים שלו לבית הוריו. משאיר אותם שם ויורד לכינרת לצלול ולדוג דגים. הוא היה חוזר עם שלל דגים, מנקה אותם לבד ועושה לחברה שלו ארוחות-דייגים מפוארות. עם מסקאות חריפים ומוסיקה יוונית. שיהיה לכולם שמח על הלב". עם שיחרורו החל לעבוד כמציל בחוף-השקט בטבריה. בחורף, כשהתחשק לו לעבוד. היה חוזר לצלול ולדוג. אלא שבי חורף הוא לא אהב לעבוד באופן מיוחד. "כשהיה חסר לו כסף" מספר עליו אביו השוטר, "היה יורד לדוג. לפעמים היה מרוויח אלפיים. שלושת אלפים לירות ב"

חשוד מסס

החברים נשאו על כפיים

שזכתה לפירסום. אבל לו היתה תמונה אחרת בראש" סיפרה אמו. אחרי מה ש" קרה הוא נכנס הביתה ופרץ בבכי קורע-לב. אחרי זה הוא השתנה לחלוטין. הוא נעשה מסוגר ולא רצה לדבר יותר עם אף אחד על הנרשא ששמו מעלות. הוא נעשה אדיש וציני לכל הסובב אותו".

עודד ושניים מחבריו, שהורשעו יחד עמו בשוד המזויין, שכרו דירה ליד בית הוריו. שם היו מבלים את זמנם. כשהיה חוזר משירותו הצבאי היה עודד סועד על שולחן אמו והולך לבלות עם חבריו. "החברים שלו היו לועגים לו". מספרת אמו. "הם היו קוראים לו: פחזן! אתה לא גבר! יכול להיות שהוא רצח להוכיח את עצמו, להראות שבכל זאת הוא עוד משהו. אני מקווה שעודד יצא מהעניין הזה בלי צלקות. אני לא אתן עוד למיתוס של הגיבור לסבך את בניו!"